

[Hannstrup Clémensen.]
 lønmodtagerne. På denne baggrund må vi have lov til at spørge regeringen: hvad er da alternativet, hvad er da regeringens politik i ønsket om at fremme opsparingen i det danske samfund? Regeringen har gjort sig til skik ofte at spørge oppositionen om alternativer; hvis vi stiller os mere eller mindre skeptisk over for regeringsforslag. Må vi så her have lov til at spørge ganske enkelt og forhåbentlig ganske klart: hvad er regeringens alternativ, når den afviser dette saglige forslag til fremme af opsparingen? Det er jo en ordning, der allerede har vist sin nytte i betydelig udstrækning, hvad også fremgår af førende realkreditinstitutioners udtalelser, af nationalbankdirektørens udtalelse og af førende byggefolks udtalelser. Hvad er så regeringens svar? Det er ikke nok med et nej. Hvor er det alternativ, som man ved tidligere lejligheder har givet udtryk for at det var nødvendigt at opstille?

Jeg vil gerne derudover gøre opmærksom på, som allerede fremhævet i fremsættelses-talen, at vort forslag om at gennemføre visse ændringer i forhold til den hidtil gældende ordning netop var ment som et kompromisforslag, var udtryk for et ønske om at forsøge at nå frem til enighed på dette samfundsøkonomisk meget vigtige område. Jeg forstår, at heller ikke denne imødekommenhed fra oppositionen har bevirket nogen som helst forhandlingsvilje hos regeringen.

Jeg udtrykker håb om, at vi i et udvalgsarbejde må gå dybere ind i disse problemer, og at vi allerede i løbet af den kommende måneds tid må få klarhed over, om regeringen alligevel ikke vil være med til senest pr. 31. januar næste år at genåbne mulighederne på dette felt. Hvis regeringen ikke vil, skylder den folketinget og den danske befolkning som helhed svar på, hvad det er, den vil stille i stedet for at forsøge opsparingen.

Peter Nielsen: Der er jo mange mennesker her i Danmark, der må leve fra hånden og

i munden, og som vel nok har en sparevilje, men overhovedet ingen spareevne, hvis de skal leve en blot nogenlunde anstændig tilværelse, og det er klart, at skal man give skattelettelse til nogle — det er sagt så direkte og rigtigt af finansministeren — ja, så må andre betale dem, og de mennesker, der har de mindste indtægter og den mest anstrengte økonomi, kommer til at være med til at betale.

Vi er i mit parti tilhængere af opsparing, og der er jo en række opsparingsordninger her i landet i øjeblikket. Vi er fuldstændig klar over, at skal der investeres mere — og dermed skabes højere produktion og sikres en god beskæftigelse — ja, så må der opspareres mere, men der må jo være andre måder end ligefrem over skattevejen. Vi har medvirket til mange ordninger, og de eksisterer med undtagelse af kapitalbindingsordningen endnu. Man kan jo blot af bankernes reklamer, der vil komme nu ved selvangivelsestide, se, hvor mange muligheder der i virkeligheden er.

Når vi har afskaffet kapitalbindingsordningen og nu ikke vil gå med til at genindføre den, er det, fordi den har virket mod sin hensigt. Jeg talte med en skatteyder kort tid efter, at vi havde indført denne kapitalbindingsordning. Nu er det ikke afgørende, hvad en enkelt skatteyder siger, men hans forhold var vist ret typiske. Han takkede mig med et lidt sarkastisk smil og sagde: jeg er rigtignok glad for den ordning; jeg er i den situation, at jeg har en nogenlunde god løn, jeg har ingen pension, men skal til sin tid leve af folkepensionen. Jeg kan risikere at blive syg eller fyret; så jeg vil gerne have en nøds-killing, og mine økonomiske forhold er altså sådan, at jeg kan sætte et par hundrede kroner eller lidt mere i banken hver måned. Se, det bliver jeg ved med, sagde han så, men nu går de blot ind på en kapitalbindingskonto; så kan jeg spare i skat og altså udvide mit forbrug så meget, at skattevæsenet, altså andre skatteydere, kan betale en rejse for min kone og mig til